

Kuoleman varjon maa

Palanen esikaupunkielämästä kesällä 1918.

Kirj. A. Rantue.

— Päivää, Pennaska!
— Päivää... Kah, sehän se on Kulkosta! Enpä ole nähnyt sinne viime syksyn... Mitä sitä vielä kuuluu... tai tietäänkö ne kysymättäkin meikkäläisten kuulumiset... Näkkää, taantaa ja kuolemaa! Mitäpä sitä muuta kuulonee tällekin?
— Mitäpä sitä muuta... sitähän sitä kuuluu nyt meikkäläisille! Joka muokas sitä meidänkin kullamaa nyt on kuolemaa käynyt tämän kevään ja kesän aikana.
Pennaskalla oli pieni käsiavakalleen jo melkein täynnä suolaheiniä ja nokkosjuuria sekä kaikkia muita mahdollisia heiniä, joita näkilyntyneet työläisperheet olivat alkaneet käyttää ruokanaan. Esikaupunkien katu- ja viertoteiden reunamilla ja väkevässä maassa, nokkoset kasvotvat hyvin ja niistä keitettiin erinäisiä nokkosoppia, joka usein sai yksin mennä sekä leivän että keiton asemasta.
— Täällä on noita tulihenitä runsaasti. Minulla onkin jo vakallinen tyhnyä, joten joudan keräämään teille, että pikemmin joudutte pois... puheli Pennaska ja pani oman esikaupunkinsa syyllään, alkaen nyt esikaupunkia kerätä vähä väliä siitä siten kutaan Kukkoksen käsikoriin.
— Kiltoksa paljon avusta! — Oli sinne vaan nyt itselleni, kyllähän minikin saan näitä myrkyäjä oman osan yksinkin kerätyksi...
— Ei sitä yhtä kyytiä pitkään jaksakaan polttaa... syömätön ruumis kun on. Niin käy pian pitää huomaamaan, eikä jalat tahdo pitää päällä... puheli Pennaska ja istahti kohta katuviereen.
— Sama on minullakin. — Olen siitä aittuisesta näistä käynyt niin heikoksi, ettei toisinaan tahdo kynnyksen yltäse päästä... Ja kun pitää hoitaa vielä kolmea punatautista lasta, — virkahti Kukkossa, istuutuen Pennaska viereen.
— Punatautiin se nyt viimeiset meikkäläiset lopettaa... Ei tuo vielä ole meidän lapsilaukkaan iskenyt, mutta kylläpä vielä kerinnee... Naapurimökkeistä on monesta jo mistä lapsia, mistä läänökstä alkuisia vienyä... Mutta, eipä se tautikaan enää sitä parasta saalistaan saa täältä esikaupunkien mökistä.
— Eipä et... Jopa on ottanut saalista kuolema muutenkin. — Tervehdään on lopettanut ja lähettänyt nyt taudit loppua nitistämään, huoli Kukkossa.
— Teidän mienehän ne kuuluvat ampuneen...
— Ja vanhimman pojan, Aatun... Kyllä kai Pennaska muistakaan Aatun? Monasti se talolla piti puheita ja esitelmiä työväenaloista.
— Kyllähän minä tunsin Kukkosen sekä Aatunkin! Jo koti oli talolla mukana aina kuolemassa ohjelmaa vakavampaan puoleen Pennas-vaimaan kanssa... ja Pennanen usein kiitti Aatun puheita, muisteli Pennaska.
— Miten sen Pennanen kävikään? kuoli se itsestään tavallisella kuolemalla vai? — kysyi Kukkossa arast.
— Itsestäänhan se kuoli, kotimökissä... Sai sellaisen vatsavien siellä vankkileirillä ja heikontui niin, että ei siitä enää miestä tullut millään opilla. Lääkärikin sanoi, että sielukset olivat tärväänneet. Ihmekös se oli, kun onkimitoia ja puunkuoria sekä mitä vaan kinni saivat, piti syödä jos mieli hengissä pysyä. Silhen meni Pennanenkin. Syytä ei mieheissä mitään; mutta kun oli tämän työväenpuolueen kannattajia, niin letrille vaan, ei silnä auttanut. Sitten kun mies joutui tutkittavaksi ja havaittiin syöttömäksi — vaikka kyllä ne oli koettanut etsiä syytä — oli hän jo kuolemaan kysynyt valmiiksi. Ei niitä kauhuja ja sitä kurjuttua näy monet kestävä! — selitti Pennaska silmiään pyyhkiellen.
— Kyllä sitä on nyt kurjuttua ja orpoja. Voi hyvä Jumala, mikä häntä lopuksi perinee tämän ihmiskunnan! Ja kesänsä hän oli ollut nyt tähän tällaiseen onnettomuuteen? Kaikkein enin säällittä nuo lapsilaukamat. Kukahan nekin lopulta elättäneet ja hoitaneet, kun isät ja äidit oivat pois otetut?
— Kukapan niistä, meikkäläisten laakaroista, huolta pitää. Hyh! Ken näkkäkuolemalla ja punataudilla säädyt menee keräämään, ei sinä muuta. Korjatkoot sitten kadulta hoivansa, kun ovat sinne saattaneetkin. Tai tappakoot lapsetkin! kllivastui Pennaska ja hyrähti itkuun.
— Minä sitä olen niin tarpeekseen kokenyt nämä muutamat kaukautet. Itken nyt enää osaa itkeä. Sitä on valonnut kurjuteensa jo niin syvästi, ettei sitä huomakaan, puheli Kukkossa välinpitämättömällä ja väkivoimalla äänensävyllä. — Nyt kun nyt luojia korjaisi mitä pikemminkin lapsiraukat kärsimästä, niin onnusta en elämästä enää toivoisi. Sitä saisi jo itsekin lähtöä tämän maailman markkinoilta ja suurempaan jaloista. — Jatkoil hän kolkosdella.
— Niinkähän ikäisiä ne teidän nuorempia lapset ovat, jotka sitä punatau-

ta potevat? kysyi Pennaska toveriltaan tyytyneempänä.
— Neljäntoistahan se lita on ja Petteri kymmenvuotinen; Anna on vasta neljän täyttänyt. Mutta kaikki ovat niin heikkoina sairaina, että ihmehän on jos heistä yksikään eloo selviää. Ja miten niitä sairaita tällaisilla ruuilla voi ajatellaakaan paranevaksi? Olenhan koettanut niiden suuhun saada jotain parempaakin ruokaa, sekä lääkkeitä, mutta mahdotonta on saada niinkuin pitäisi. Petteri-raukka tuo taltaa olla päästäänkin vialla. Näki onneton kun isän ja veljen ampuivat. Sitä ainakin on lapsirauka näyttänyt sekamelliseltä, — selitti Kukkossa. Ja jo kostuvat hänenkin raukeat silmänsä, joita hän ympäröi päänsä kiedoilla huivin kullamalla kuivaili.
— Se on ikävintä jos paranee ja jää mielenvalta. Jo sitä soisi lapsensa siinä tilassa ollen kuolevan. Ei siitä koskaan kuitenkaan iloa olisi.
— Sitten nousivat molemmat jälleen työhönsä, sillä Kukkoksen käsikori oli täytettyä nokkosjuurilla ja suolaheiniä. Äänötään etsivät molemmat katuviertojen penkereiltä heiniä.
— Luulisi niiden pulen nyt poistuvan, kun niin paljon kansaa kuolee ja tapetaan, — aloitti Pennaska taas puhellen.
— Niin luulisi, mutta yhä ne vaan tiukenevat, elintarveputat ja muut. — Sitä hukkaantuu niin paljon selästä ansioivakka etupäässä. Miehehän ne kohta loppuvat tarkkaan jos tätä menoa jatkuu... ja siitä se joutee vaan yhä lisääntyä, arveli Pennaska.
— Niin kai se on. Eihän näistä lapsista ja naisväestä ole muuta kuin syyllä. Ja kun saajat vähenevät, niin vähenee siinä jokapäiväinen leipä ja elämä, myönteli Kukkossa.
— Omako se on teillä mökki siellä Tiilenteikälän kadulla? — kysyi Pennaska sitten puhealuetta muuttuen.
— Omahan tuo on. Ja oliisihan tuossa keivannut nyt asua kun seurkerran jaksot puuhata. Mutta ei sitä nyt jaksane enää pitkään omamaa pittää kun Kukkossa eiata jätti. Kun tuo Aatu-pojka olisi edes säästynyt. — Teiltä se mökki paloi varmaan? kysyi Kukkossa sitten vuorostaan.
— Ei se palanut. Säilyi kuin ihmeessä, vaikka kahta puolta siinä kokonaiset kortitell mökkejä savust. Meidän tönö ja pari kolme muuta säilyi. Tuota sieti siinä hommata ja pelata. Pennas-vainaja kantoi koko palkan ajan vettä mökin katolle ja uitti koko rakennuksen, ja poispä säilyi — selitti Pennaska.
— Potkako ne teidän lapset ovat kaikki, vaj miten minä muistan niiltä ajoilta kun siellä Murtokadulla samassa pihassa asuttin? kysyi Kukkossa jälleen.
— Neljähän niitä on miehenpuolia ja kaksi nurbinta on tyttöä. Pojathan nuo jo alkavat näistä puolen elättää itsensä, kun olisi töitä ja ohjaajaa. Mutta nyt surevat kaikki niin isänsä, ettei tiedä mihin siitä vielä tukkissaan pakenevat — vanhimmat, Heikki ja Torsti ainakin. — Nuoremmissa pojista eikä tytöistä vielä ole moneneen vuoteen omin päinsä maailman hartioilla — puheli Pennaska.
— Vai surevat pojat kovasti isänsä? — Sen kyllä arvaa. Pennanen oli hyvä isä, samoin kuin minunkin mieheni, Kukkonen.
— Kohta oli Kukkoskankin kori täytetty suolaheiniä ja nokkosjuurilla. — Eikä Pennaska haluaisi nyt pistäytyä meidän mökille kurjuutta kurjistamassa? Eihän tämä suurta väärää tee. Minun täytyy joutua kotiin sitä kuolevaa lapsilaukkaa katsomaan. Mummo siellä yksin niistä on taas hoivaillut.
— Eipähän tuo suurtaakaan väärää tpe, myönsi Pennaska heti; ja niin lähtivät molemmat koreineen asetelemaan hiljasta esikaupunkia kohti, jonka kadulla siellä täällä näkyi liikuskelevan valjuja naisia ja surkastuneita lapsia. Joku vanhempi mieshenkilö, jonka voi heti päättää pain tuntea esikaupunkilaiseksi, satui kuin ihmeeksi väliin kulkijan silmiin. Miehet olivat yleensä väkivoimalla tai — haudassa.
— Pennaskan ja Kukkoksen kulkussa jälkimäisen mökille, sivuutti heidät moni keski-ikäinen valju vaimo joko yksin tai sylilapsen kanssa kulkien. Useampi nyökäytti heille tuttavallisesti päätään.
— Kukkossa selitti Pennaskalle, että koko tämän esikaupunginosaan lesket ja orvat olivat kuin samaa perhettä. Yhteinen onnettomuus oli heitä lähenyttänyt. Sadat turvattomat olivat etsineet turvaa toinen toiseltaan. — Ja monasti oltaisinkin ihmeessä eläjä toinen toistaan auttaisi ja korjaisi. Vaan siten toinen toistemmo tukena on päivästä päivään päästy. Milloin mitään apua saa osakseen ennen aivan tuntemattomalta. — Ei monasti nimeä tiedä, kuka on hyväntekijä ja auttaja. On vaan nähnyt kadulla ja torilla ennen hyvänä päivänä, ja nyt ovat useimmat samoinista tuttavuuksista tällä tai tuolla teolla ja avulla toinen toistansa kohtenuttu nimeä usein kysymättä tai tiedustamatta. Näkihän sen jo naamasta osatoverinsa.
— Näin puhelle ja pakisten saapuvat eukot Kukkoksen mökille.

Pieni lautainen eteinen, jossa oli ruokia varten eri komero sekä ulkakkoon nousvalan rappujen alla vaatessällytyskaappi, johti asuinhuoneeseen. Etumaisessa, pienessä keittiönvieressä huoneessa istui ikkunaviera, harmaapäi, vapiseva mummo, suurta virsikirjaa silmäillen ja vapisevalla äänellä hyräillen.
— Kukkoksen astuttua seuralaisineen huoneeseen käänsi yanhbus päänsä tulijoihin, vastaamatta kuitenkaan Pennaskan tervehdykseen.
— Äiti-raukkakin jo alkaa olla mitel täysi kuuro — huomautti Kukkossa vieriaalleen, ikäänkuin äitinsä puolesta anteeksi pyytien.
— Mitenkäs ne lapsiraukat ovat jaksaneet? — huuti Kukkossa vauhuksen korvaan.
— Tietäähän niiden jaksamisen... Siusksensa ovat kaikki ulos purkaa. Ja Petteri se vaan höpisee, mitähän höpisee, selitti vanhus.
— Petteri-raukka! huokasi Kukkossa. — Käykäähän katsomaan niitä raukkoja.
— Naiset astuivat keittiön viereiseen suurempaan huoneeseen, josta löyhky vastaan inhottava tuoksu. Kolme lasta virui vuoteellaan kalpeina ja luurankomaisina kuvina.
— Herra isä! huudahti Pennaska tuon näyn edessä aivan tahtomattaan.
— Nukkuvat taas kaikki. Ovat jo niin heikkoja, etteivät jaksaa pysyä valvella eikä juuri valittaakaan, selitti Kukkossa hiljaa.
— Äiti... isä... Aatu... kuuli heikko kiltisevä ääni nyt yhdeksi vuoteelta ja suuret, kumeiset lapsensilmät palovivat ilmeettömänä kohi kattoa.
— Mitä Petteri, äidin oma poju, tahtoo? kysyi äiti, kääntyen kohti valvella olevan lapsen vuodeita.
— Pennaska siirtyi myöskin Petterin vuoteen ääreen.
— Isä... Aatu! kitiis sairas lapsi jälleen. katseen tuijottaessa kattoon.
— Isää ja Aatun se raukka aina hokee. Oli kilintynyt niin isään ja veljeensä että aina työmällään juosta palpatti mukana. Ja sitten piti onnettoman nähdä niiden loppu... Sitä päivi se on ollut sekäpäinen. Ehsin itki kolme, neljä päivää ja säikkyy yöt rauhatonaa, ja sitten siltä meni järki. Ei osaa muuta kuin isän, äidin ja Aatun nimen mainita, selitti Kukkossa murtuneena.
— Se pieni lapsiraukan sydän ei näet kestänyt sellaista iskua. Voi hyvä Jumala näitä kärsimyksiä! — heltyi Pennaska itkemään säälän kosketaessa herkkää mieltä.
— Kyllähän me olemme kurjia, mutta vielä olette te, Kukkossa silmä edellä.
— Kukkoskakin alkoi itkeskellä.
— Liekö tuota hyvää Jumalaa olemassaakaan. Ei se ainakaan meikkäläisille ole kasvojaan näyttänyt. Tässä kurjuuden ja onnettomuuden maailmassa kadottaa vihdoin kaiken toivonsa ja uskonsa. Eten sydämessään huutanut häidänsä Jumalankin puoleen, mutta on kaikki ollut tähän asti turhaa. Nyt olen alkanut paa-tua ja kirotta Jumalakin! huudahti Kukkossa hysteerisesti.
— Jos noita lapsia — onnettomia, ei edes olisi tuossa kärsimässä ja niiden tuskia nähtävänä, niin vielä hän sitä hivenen olisi elämä, mutta nyt tuntuu usein että on tulemassa hulluksi aivan tuossa paikassa! — jatkoil hän jälleen nyhykien.
— Molemmat naiset olivat vaiti ja antoivat kyynelten virrata.
— Vanhus tulla tassutteli hiljaa avjaloin huoneeseen, tutustuakseen lähemmin vieraaseen, mutta nähdesään tämän sekä tyttärensä olevan mielenliikutusten vallassa, meni hän edelleen sisarusten sairasvuodeita kohti.
— Pikku Anna oli painautunut sisarensa Iitan kainaloon, joka oli toisen kätensä kietonut Annan vyötärsille. Molemmat olivat merkittävien liikkumatta ja hiljaa. Vanhukselta tuntui että lapset eivät huoneetakaan. Hän oli tunti, pari sitten antanut niille vettä juoda eikä ollut sen jälkeen käynyt katsomassa. Olistikohan? Hän kumartui lähemmäksi vuodeita ja kosketti kädellään Iitan poskea. Se tuntui kylmältä! Samoin oli Annankin poski... Vanhuksen sydän hätkähti ja hän lyhyesti voimatonna sairasten sängyn laidalle istumaan. Tyttärensä Kukkossa ja vieras vaimo olivat Petterin vuoteen vieressä ja painoivat silmiään kästinsä itkivät... — Varmuuden vuoksi mummo vielä kosketteli kädellään sisarusten ruumiita. Jäykät ne olivat molemmat...
— Iita, kuulehan Iita! — Nämä työt ovat tainneet lähteä pois täältä kurjuudesta! sopersi mummo ja tyrskähti hiljaiseen, vapisevaan itkuun häntä. Olihan nuo lapset niin monta herttaista hetkeä mummollekin valmistaneet terveenä ollessaan. Ja nyt he olivat menneet pois, kuolleet molemmat... kaulatusten... Kuolemaan niitä oli totuttu, siitä kärsimästä, mutta kipeälle se nyt tuntui kun kuolivat.
— Heti olivat Kukkossa ja Pennaska hypähtäneet Petterin luota sisarusten vuoteen viereen.
— Kylmät alkoivat olla molemmat:

Kaulatusten nukkuvat siinä sisarukset ikuista untaan...
— Valtavaan itkuun parahti lasten äiti. Pennaska alkoi nyt lohdutella, vaikka itku sumensi hänenkin silmiään.
— Älkää nyt, Kukkossa, enää surko! Onhan lapsiraukat päässeet kärsimyksistä. Sellä ovat nyt parempisevalla äänellä hyräillen.
— Parempihan oli... ja sitähän sitä totvottinkin. Mutta... Oi hyvä Jumala! En olisi odottanut... He jättävät minut kaikki, kaikki! Tämä on vieläkin kauheampaa. Suurissa kärsimyksissänikin ja puutteessa olin tahtonut pitää heidät — lapset. Hyvä Jumala! hyvä Jumala! Korjaa meidät kaikki!
— Seuraavana sunnuntaina tapasivat Kukkossa ja Pennaska toisensa hautausmaalla... rivihautojen ääressä. Kolvunen keppi osotti paikkaa mihin sisarukset olivat petetty. Kukkossa ja paljon muita odottivat pappia hautoja sunnunaan. Siellä, erisaralla, lepäsivät Kukkosen ja Aatu-pojka. Niidenkin hautakummulla oli Kukkossa taas, kuten lukemattomat kerrat ennen, käynyt itkemässä.
— Pennaskan mies niinkään uunui samap aidan sisällä. Hänkin oli ponaista ruusuista sitomansa kukkavihkon pistänyt Pennasen mustaksi maalatun ristin juureen heikkaan. Ja itkenyt, itkenyt... Mitä sitä muuta osasi tehdä. Nyt oli hänellä sen lisäksi uutta onnettomuutta, mutta itku. Vanhin poika, Heikki, oli lähtenyt kotimökitä. Salaperäisille retkille se oli uhkamiehin lähtenyt. Unta onnettomuutta sitä varmaan saa taas lökeä.
— Päivää!
— Päivää!
— Siinä ne nyt sisarukset ovat, lausui Pennaska.
— Siinä ovat tyttörievut. Päästävät kärsimästä! virkahti Kukkossa kyynelten lomasta.
— Sitä on toki hyvä mieli, että Petteri-poju taitaa jäädä eloon äidin ratoksi. Toki sitä yhden lapsen kanssa, paremmin leiväkin puoleen selviää. Eikä se raukka taida mielenvikaiseksi jäädäkään. Nyt jo puhelee kun ennenkin. Mutta on vielä heikko niinkuin ruoko. Tietäähän sellaisen taudin perstä, selitti hän sitten tyytyneemmän.
— Onhan se teille koko lohdutus, kun poika jää eloon. Nyt tarvitaan poikia ja miehiä, muutenhan tämä koko suku sammuu. Mutta minun vanhu poikani, Heikki, lähti... mihin lie lähtenyt... sitä minä olen nyt taas alkanut hiolehtia ja surra toimitti Pennaska huolissaan.
— Eipähän ole kuollut poikanne. Tulee kyllä kun joutuu... Meni tietenkin ansiota hakemaan ja suruaan haaliduttelemaan.
— Haihtuneeko nuo surut ennenkuin tuolla haudassa. Eikä tuota lie ne toista surua kun toinen alkaa unohtua. Etenkin meikkäläisillä. Kurjuutta, näkkää ja kuolemaa.
— Pappi oli hautarivin päässä alkanut sinänta multaan peitettyä ruumiita. Kukkossa ja Pennaska vaikenivat odottaen pastoria.
— "Maasta olet sinä tullut..." —
— Kohta he erosivatkin kumpikin ta-

holleen, hyvästeillen ja kiitellen. Ja Kukkossa lupasi käydä aivan lähimpäivinä tervehtimässä Pennaskaä taimin mökillä. Nythän hän paremmin päästikin kun ei enää ollut sairaita. Petterikin päivä päivältä näytti paranevan. Ja Petterin kanssa hän lupasi tulla Pennaskan lapsia katsomaan.
— Kun Pennaska oli saapunut kotimökilleen, kohtasi häntä kaamea näky.
— Viereisellä tontilla olevan savikuopan ympärillä oli suuri joukko ihmisiä, jotka siinä neuvotonna seisokselivat ja hätäisesti puhelivat. Naiset voihkivat ja itkivät.
— Heti tuon joukon nähtyään, tunkeusi Pennaska kuopan laidalle ja hän näki nuorimmat lapsensa. Kertun ja Laina, makaavan hengettömänä vierekkäin savikuopan reunalla. Veljet Edvard ja Risto itkivät vieressä.
— Joku alkoi selittää, että Laina oli ensin pudonnut savikuoppaan Kertun kanssa siinä reumalla leikkimässä. Kerttu oli aikunut pelastaa sisarensa ja saanutkin juo kädestä kiinni, mutta luukaassa savessa luistivat hänen jalkansa ja molemmat sisarukset upposivat saviseen lätkkööön. Ennenkuin heidät ehdittiin saada ylös, olivat he molemmat tukehtuneet. Kaikki oli keinoit koitettu, mutta turhaan. Siinä olivat nyt sisarukset ruumiina molemmat.
— Pennaska seisoi yhä sanatonna lastensa ruumiiden ääressä, ja hänestä tuntui kuin hän olisi ollut vielä tuolla hautausmaalla ja odottellut pastoria sunnunaan omienkin tyttärensä ruumiita.
— Pitääkin olla noita sudenkuoppia! Tuohonkin lammikkoon on jo moni lapsi henkensä heittänyt! Eikö noita voisi aidaa niin etel... — kuuli Pennaska jonkun vihaisesti puhuvan.
— Sitte Pennaska järkytyksestä tointuneena horjahti lastensa ruumiiden viereen maahan ja Edvard ja Risto parhahivat äänekääseen itkuun.
— Läänölleet henkilöt kantoivat siten yhä pyörtyneenä olevan Pennaskan ja hänen tyttärensä ruumiit pois.
— Pari päivää myöhemmin, kun Kukkossa oli saapunut ystävätaan tervehtimään, makasi Pennaska vielä kuumeessa ja vapisevana. Mutta hän tunsii itsensä paljon virkistyneenä.
— Koko seurue kävi sitten vielä isien haudoilla. Ja kyynelvirrat tulivat jälleen, kun katajista ja kanervista sidotut pikkuseppeleet jaskettiin vaatimattomille heikkamuille...
— Ruotsissa ovat yksitiset kaakotehtailijat pitäneet kaakaan hinnan tahtomattoman korkealla, maksanen 75 äyrä 100 gr. paketti. Nytemmin on Ruotsin osuustukukauppa ostanut suuremman määrän kaakaota Hollannista ja ilmoittaa se tulevansa myymään sitä 45 äyrästä 100 gr. paketti. Tämä kaakao on ensiluokkaisista ja rasvapitoisuus suurempi kuin ruotsalaisten tehtaitten valmistamassa kaakaossa.
— Työtekevä luokka tuottaa kaikki arvot, sillä arvo on vain työn toinen ilmaus. — Karl Marx.

Rahaa Suomeen
Kurssi **40.00** \$:mkaa
nyt... **40.00** Dollarista
NIELSEN & LUNDBECK
Vanhin ja Suurin Suomalainen Pankkiiriliike Amerikassa
24 STATE ST., NEW YORK, N. Y.
Haarakonttori:
176 North Dearborn St., Chicago, Ill. 115 Cherry St., Seattle, Wash.

Kaikkille lehtiemme tilaajille sekä Luiketuttavillemme
Hyvää Joulua
toivoo
Pacific Development Society
(TOVERI)